

4. Téma katecheze o mezigeneračním předávání víry

Moje víra: už vyrostla na maximum?

Struktura Katecheze

1. Úvod

- Víra je dar.

2. Potřebuji víru ve svém životě?

- Osobní růst ve víře.
- Jak víra ovlivňuje každodenní život?

3. Mojžíšova píseň

- Kontext a význam Mojžíšovy písně (Dt 32, 3-4).
- Mojžíš jako příklad předávání víry.

4. Otázky pro starší a mladé a možné odpovědi Mojžíše.

5. Jaký příklad nám dává v předávání víry Mojžíš?

6. Příběh a obrázek

7. Diskuze a Sdílení

- Prostor pro osobní sdílení a odpovědi na otázky.
- Diskuze o osobních zkušenostech a víře.

1. Úvod

Víra se nedá nikomu nadiktovat. Víra je dar od Boha, ale člověk k tomuto daru může být disponován, např. svým neodmítavým postojem či příkladem jiných lidí. Kde se tento postoj dá „okoukat“? Především v rodině, protože děti a vnoučata zrcadlí ve svém dětství to, co vidí u svých rodičů nebo prarodičů. V dospívání často jejich „okoukaná“ víra ochabuje a někdy to vypadá, že se z jejich života vytratila. Ale semeno, které bylo zaseto, i když je hluboko v nitru jejich srdce, dříve nebo později vzklíčí a přinese plody. Možná, že už ty plody nebudou prarodiče vidět, ale Bůh nic nenechá bez odměny, kterou slíbil. Někdy 30násobnou, někdy 60násobnou a někdy dokonce i 100násobnou, kterou dostanou zde na zemi nebo až v nebi.

2. Potřebuji víru ve svém životě

Položme si otázku, jak je na tom naše osobní víra: „Vyrostla už má víra na maximum?“ Víra patří mezi Božské ctnosti, stejně jako naděje a láska. Dokud žijeme v našem těle zde na zemi, potřebujeme víru i naději. Nemůžeme se Boha dotknout ani na něj pohledět. Potřebujeme víru a máme naději, že jednou spatříme Boží tvář, uslyšíme jeho hlas a budeme se těšit, že jsme v jeho neustálé přítomnosti. Mnozí lidé říkají, že nemohou věřit, protože nelze Boha ověřit lidskými smysly. Boha neviděli, nedotkli se ho, neslyšeli... Proto nevěří. Ale viděli např. konstruktéra, který projektoval dům, do kterého vstupují a věří, že nespadne? Nebo most, přes který jedou autem a věří, že vydrží? V našem životě jsme odkázáni na to, abychom neustále věřili někomu, koho nevidíme, nedotkli jsme se ho, neslyšeli jsme ho apod. Víra zkrátka k žití patří. Jen víra, která překračuje přirozené zákony, potřebuje ještě lásku, která víře dává opravdový smysl. Starší lidé, kteří už v životě ledasco prožili, ví dobře, že mnoho věcí, které se nás v životě dotkly nebo stále dotýkají, má svůj původ v Bohu a člověk je jen jejich vděčným uživatelem.

Prostor na otázky:

- *Dokážu o své víře mluvit se svými vnoučaty nebo s jinými mladými lidmi?*
- *Jsem mladé generaci příkladem živé víry?*
- *Vnímám ve svém životě Boží lásku?*

3. Mojžíšova píseň

Další výraznou postavou, kterou máme v předávání víry od starší generace mladé generaci, je Mojžíš. Jeho příběh od narození až po jeho smrt na hoře Nebo zná asi každý. Méně známá může být pro někoho „Mojžíšova píseň“. Je to Mojžíšův chvalozpěv a krásné vyznání víry: „Hlásám Hospodinovo jméno, přiznejte velikost našemu Bohu! On je Skála. Jeho dílo je dokonalé, na všech jeho cestách je právo. Bůh je věrný a bez podlosti, je spravedlivý a přímý.“ (Dt 32, 3-4). Když Mojžíš vyslovuje toto vyznání víry, je na prahu zaslíbené země a také na prahu svého odchodu ze života. Bylo mu sto dvacet let, ale „zrak mu nepohasl“. (Dt 34,7) Tu schopnost vidět, skutečně vidět, vidět symbolicky mají starší lidé, kteří ve věcech dokáží vidět hlubší smysl.

Prostor na otázky:

- *Jsem na sklonku svého života Bohu vděčný a umím mu svou vděčnost vyjadřovat?*

- *Vidím kolem sebe symboly, které mi mohou pomoci jít na „hlubinu“ v dialogu o víře s mladou generací?*

4. Otázky pro starší a mladé a možné odpovědi Mojžíše.

Nejprve si zkusme odpovědět na otázky určené nám (starší generaci) a pak si teprve přečteme, jak by na stejné otázky pravděpodobně odpověděl Mojžíš.

1. Jak si představuji dobře prožitý den?
2. Co mi dělá během dne radost a potěšení?
3. Na co se těším?
4. Co je pro mě v této fázi života důležité?

Jak by na tyto otázky asi odpověděl Mojžíš? Možná takto:

1. Pokud se mi podaří neztratit komunikaci s Bohem a zvládnu Hospodinovo slovo plnit a předávat ostatním lidem, je to prima den.
2. Radost mi dělá, když vidím, že i ostatní mají velkou důvěru v mocného a láskyplného Hospodina.
3. Těším se na medové koláče a až si je jednou dám u společného stolu se svým Stvořitelem.
4. Neztratit odvahu.

Představme si, že by podobné otázky dali staří mladým. Že by mladí, kteří jsou na prahu života, měli odpovědět např. na tyto otázky:

1. Čeho všeho v životě chceš dosáhnout, jaké máš cíle?
2. Co chceš od života, aby byl hoden žití?
3. Z čeho máš největší strach?
4. Jakou roli v tvém životě hraje rodina a přátelé?
5. Jaké osobní vztahy jsou v tvém životě důležité?

5. Jaký příklad nám dává v předávání víry Mojžíš?

Mojžíš ve svém chvalo zpěvu vyznává, že Bůh je pro něj pevná skála, že je věrný, spravedlivý a přímý. Aby se staří mohli takto ptát mladých, musí nejprve mít s nimi pevný a láskyplný vztah, jako měl Mojžíš k Hospodinu. Pokud takový vztah mezi sebou vytvořili, může se rozvinout dialog, který bude oboustranně prospěšný. Staří uvidí odvahu a víze mladých, které ještě nesvazují překážky a mladí mohou vidět moudrost a zkušenost starých, která je v sociálních sítích nepřenositelná.

Prostor na otázky:

- Jaký je můj vztah k Bohu?
- Jaký mám vztah s mladou generací?

6. Příběh a obrázek Mojžíše na hoře Nebo

Dokonalá svoboda

Strávil jsem nějakou dobu ve vězení a potom jsem tam zůstal jako zaměstnanec a pracoval v různých zařízeních většinu života. Jednou jsem navštívil tak neobvyklé vězení, že na něj nikdy nezapomenu. Jmenovalo se Humaita Prison a stálo v Sao Jose dos Campos v Brazílii. Toto původně státní vězení je nyní spravováno Sdružením brazilských vězení jako alternativní zařízení. Nemá ozbrojenou stráž ani moderní zabezpečovací techniku, ale funguje na křesťanských principech Boží lásky a úcty k člověku. Humaita zaměstnává pouze dva lidi na plný úvazek. Všechnu ostatní práci obstarává 730 vězňů, kteří si tu odpykávají tresty za různé kriminální činy – od vražd a znásilnění po krádeže a drogové záležitosti. Každému muži je přidělen jeden ze spoluvězňů, který je za něj zodpovědný. Kromě toho má každý vězeň ještě dobrovolného civilního poradce, který s ním pracuje během výkonu trestu a potom i po propuštění. Vězni dostávají hodiny o rozvoji osobnosti a jsou všemožně podporováni, aby se účastnili vzdělávacích a náboženských programů. Vězňové v tomto vězení se usmívali – a zvláště jeden vrah, který měl na starosti klíče a pouštěl mě dovnitř. Kamkoli jsem v Humaitě přišel, všude jsem se setkal s klidem. Viděl jsem čisté ubikace, viděl jsem vězně pracovat v dílnách. Stěny zdobily motivační nápisy a úryvky Písma. Humaita dosáhla obdivuhodného rekordu. Měla čtyřprocentní recidivu u propuštěných vězňů, zatímco zbytek Brazílie 75 %. Jak je to možné? Odpověď jsem se dozvěděl, když mě můj průvodce zavedl na samotku, která dřív sloužila k trestání hrubých přestupků. Dnes v ní je stále jeden a tentýž vězeň. Došli jsme na konec betonové chodby, průvodce vsunul klíč do zámku a zeptal se mě: „Chcete tam opravdu jít?“ „Samozřejmě,“ odpověděl jsem netrpělivě, „viděl jsem samotky po celém světě.“ Pomalu strčil do masivních dveří a já jsem uviděl vězně: překrásně vyřezávaný kříž a na něm Ježíš. „Odpykává trest za nás za všechny,“ řekl potichu průvodce.

Charles W. Colson z knihy Slepíčí polévka pro křesťanskou duši.

7. Diskuze a sdílení

Autor textu: Mgr. Martina Fürstová

Autor obrázku: Barbora Fürstová